

„Съдбата е заселила българина върху най-хубавото място на земята“

(Елин Пелин)

(есе)

Раят, наречен България, е отстояван от хилядолетия с кръвта на безбройните благочестиви българи. Тези, чиято вяра в преднамереността на съдбата е насочвала мисълта към добри намерения и познания, а действията им са съграждали намеренията. За да остане народът на земята, отредена му от Бога, чиито прелести са зареждали и ще зареждат всеки истински българин с вдъхновение, вяра в живота, в човека, в доброто. Доброто, което единствено може да промени съдбата ни - нашата, на другия, на народа ни.

„Не се оставяй да те победи злото, но и ти го победи с добро“- една от вечните истини на Библията. А кога доброто осветява ума?... Щом словото го провежда чрез силата си. Когато един народ може да чете книгата на книгите-Библията на собствения си език, той може да се нарече просветен и обединен от една кауза. Именно тази първа крачка към просветеността за благо на народа прави П..Р. Славейков. След години упорит труд, през 1871г., той пръв превежда и издава в Цариград т.н. *Българска библия*, позната още като „Славейкова“, поставяйки началото на просветеността да духа както за учения, така и за неукия, но преди всичко за вярващия българин. Защото вярата се разпространява чрез словото, което всеки може да разбере, за да докосне сърцето и да отвори душата му. Божията благодат осенява просветените умове, осветява душите, отворени към божествените истини. В този смисъл Славейковото дело-превеждането на Библията на разбираем за народа ни език е осветяване на правилния път, който човекът намира, когато душата му разбира Божиите истини. Никоя прелест, нито природна, нито човешка може да бъде оценена без широко отворените очи към светлината и доброто, чрез които Богът докосва човешкото сърце. Човекът оценява смисъла на битието си, любовта към ближния и красотата на земята си, когато умът и сърцето му са докоснати от свещеното слово. Замисляли ли сме се за това?... Вълнува ли ни прелестта на земята, по която стъпваме, но която всъщност приемаме като даденост, а това не активира мисълта ни в посока на позитивното, на съграждащото, на опазващото. Просветени ли са днес умовете ни, за да оценят оставеното от предците? Или приемаме наследството им като безприкословна даденост, което ни води до апатия, а често и до разруха. Нашето модерно, европеизирано

настояще, нашето неистово желание да загърбим българското, защото днес то често ни идентифицира с прословутата байганьовщина и за жалост все още неосъзнаната Алекова болка, въплътена в думите: “Евпопейци сме ний, ама все не сме дотам!“, стремително ни плъзват към родоотстъпничество и безразличие към всичко „българско и родно“

Парадоксално!... Колкото повече чуждите ни оценяват, толкова повече ние се сабообщеняваме. Красотата на българската природа привлича толкова много чужденеца, а не вълнува душата на българина. Или твърде рядко, за да бъде забелязана. Тази красота е „деликатес“, до който могат да се докоснат малцина и те обикновено са избраници на съдбата... .Нима сетивата ни са притъпени, а умовете ни оскотели!? Нима не познаваме словото на великите си творци, зад чиято сила патетично се скриваме, за да отмием собствената си вина за разрушителното ни настояще! В какво вярваме днес и какви са нашите идеали? Оценяваме ли земята на Ботев и Левски, чиято свобода заплащат с живота си, а отговорността за нея днес е върху нашите рамене?... Тя очевидно тежи, защото трудно се носи отговорността за отечеството, когато вярата в свещеното слово е разколебана или дори отсъстваща. Бог е светлина, но светлина, за тези, които гледат и не се страхуват, че ще ослепят от нея. Страховете ни днес са по-големи от надеждите. Вярата ни по-безсилна от безверието. Погледите ни помътнени, неспособни да видят красивото дори през близкия прозорец. Къде са очите, способни да виждат небето, което „разстила безкраен и пурпурен хоризонт “...ниви, ливади, поле.../ студена вода, извряла от сърцето на майката земя....“?!... Устните, които отново да възкликнат: „ Мила родна картинка! Един път ли си радвала душата ми, един път ли си замъглявала очите ми със сълзи, за да не мога да видя всички дреболии на твоята красота“. Красивото е в простотата-природна, естествена, както и обратното простотата ражда най-великите „дреболии“, които могат да развълнуват душата и да я извисят до величието на преклонението. Словото на твореца, отразило тази красота е свято и вечно като нея. Единственото, което можем и трябва да направим, е да отворим душите си за него. Да му позволим да ни пречисти и да ни вдъхнови, за да преоткрием родното, милото.

Казват, че непреходните неща са духовни. Обичта към своето- семейство, род, народ, родина е приди всичко въпрос на духовност, на изострена сетивност, която преминава отвъд границите на времето, неподвластна на рутината, която дълбае сенките на забравата.

Обичта, която няма нужда от оправдания, а от безрезервно осъществяване. Тази обич, чиста като сълзите на развълнуваната душа е като крепост, която не може да бъде разрушена, защото е изградена от здравата връзка на сърцето, кръвта и земята. Ние винаги се завръщаме там, откъдето сме тръгнали, независимо колко бързо или бавно извървяваме пътя на своето скиталчество. И този път, предопределен от съдбата, осеян с препятствия, е част от смисъла на личното ни осъзнаване. Трябва да бъде извървян, за да оценим омаята и благодата на завръщането в топлотата на родното. Ароматът на зимния хлад, примесен с дима от комините, пролетното ухание на липи, летният мирис на море, есенната мекота на залязващо слънце. Дали това са твърде обикновени неща, за да очароват очите и да напълват душата! Не мисля... Та нали обикновеното кара сърцето ни да тупти „като пеперуда малка“ с вяра в силата на българския дух. Дух, който ще го има, „благодарение на чистия въздух и на студената балканска вода“, които раждат светли умове, широки и волни сърца. Докато има български сърца, туптящи от милост и преданост към родната земя, която ги е създала, земя, която съдбата им е отредила, случайно или преднамерено, тя ще бъде-днес, утре, завинаги...

Вярвам в това, въпреки болката, която ми причинява апатията на много от съвременните млади българи. И все пак, все още има ръце, обгорели от труд, които се разтварят, за да обгърнат цялата родна земя. Има горди глави, които се покланят и целуват благотворната ѝ пръст, има молитви, които жадуват за уханието ѝ. Тя, дъхтяща на „див бурен“ и „миризлив здравец“ е нашата земя. Земя, поела кръвта на смелите си чеда, гинали за едната чест и християнска вяра. Земята, попила сълзите от мъка и радост. Нашата свещена земя, родила легенди за изпепеляваща любов, за смърт от любов и за любов след смъртта. Земя с „чудна привлекателност“ на самодива, събрала почтенността и обаянието на най-красивата сред всички на този свят. Единствена като майката, като първата глътка въздух, като първата любов, която остава в сърцето ни завинаги. Толкова много стихове са изписани за тази земя, толкова сълзи са изплакани, толкова очи са пресъхнали...Можем ли още да кажем за нейната хубост, за нейното величие, за нейната единственост!... Можем, докато дъхът ни не спре, докато умът ни не затъмнее, можем и трябва да пеем:“./../За цялата ти обич се отплащам./..Сълза на радост и от скръб проляна!/Сълза, в която ти си цяла сбрана!“

Трябва очите ни да са отворени, душите чисти, сънят ни спокоен. Единствената панацея за това е била и остава любовта. Любовта към земята, към родината, чиито потомци сме, за да бъдат гордо вдигнати главите ни в деня когато „две слънца греят над нашата много страдала родина“. Денят когато „цяла България празнува.“ За да бъде пътят ни светъл, накъдето и да тръгваме, любовта да е в сърцата ни, за ни завръща към „родната стряха“-„кът свиден и мил!“. Вазовата молитва за „мир, любов на всички братя и добро на наш народ.“ да огрява душите ни. Това е нашето спасение, спасението за България, спасението за земята, отредена ни от Бога.

автор: Виктор Тодоров Тодоров

ученик от XI б клас

Професионална гимназия по електротехника – гр. Варна